

[Ole Henriksen]

ning kan ikke undgå at smitte af på medarbejderne i radioen og kan på længere sigt godt betyde, at alsidigheden begynder at blive betænkeligt indsnævret for medarbejderne.

Et eksempel på den følsomhed og uro, der hersker i radiohuset, kom til udtryk, da en medarbejder efter en udsendelse om terrorvirksomheden kom til at afspille Egmontouverturen. Her blev vedkommende øjeblikkelig suspenderet, men dog – gud ske lov – rehabiliteret, efter at medarbejderne havde grebet ind og havde protesteret over for den form for indgriben. Ser man på lignende tilfælde i radioen, måske fra en anden politisk synsvinkel, ja, så burde man måske også have grebet ind forleden dag over for den, der, efter at Sadat og Begin havde talt nede i Knesset, havde programsat Forårssonaten. Den har jo ikke meget med årstiden at gøre. Nu deler jeg selvfølgelig synspunktet og glæder mig over, at der kunne være forår i luften med hensyn til den politiske situation i Mellemøsten, men det er da klart, at hvis man vil ansuke det fra alle politiske synsvinkler, så kunne dette såmænd lige så godt have givet anledning til, at man greb ind. Det eksempel synes jeg nok er med til at illustrere, at man indsnævrer friheden til at udfolde sig i radioen under det brede ansvar, som der ligger. Ingen kan vel være tjent med, at radioen og den opgave, den har, skal svinge og duve som siv for vinden, alt efter om det blæser koldt fra højre eller venstre eller fra oven, hvor det nu måtte komme fra. Der må være frihed også for de medarbejdere, som programsætter.

Når jeg siger, at vi stort set er tilfreds med den måde, hvorpå radio og tv forvalter sin monopolvirksomhed, så ligger der selvfølgelig også deri, at vi ønsker visse ændringer indført. Bl. a. ville det være ønskeligt, at man fik udvidet de lokale muligheder for selv at engagere sig i radio- og tv-udsendelser. De fleste steder, hvor sådan noget har været forsøgt, er det desværre strandet af økonomiske grunde, ikke af mangel på lyst og initiativ til at engagere sig aktivt. Måske er der også en mulighed for, at kulturministeriet vil være i stand til at øge den aktivitet. For os er der ikke tale om at bryde radioens monopol som sådant, men der er tale om at udvide begrebet monopol til også at være befolkningens

ejendom, således at de selv er i stand til at formidle deres budskaber til omverdenen.

Det andet område, der ligger for, er en radikal ændring af de ledelsesformer, som hersker i radioen, og her ville det være ønskeligt at udvide medarbejdernes medindflydelse på driften af programsættelsen. Men vi skal jo have radioloven op til behandling, og her vil vi da komme ind på disse spørgsmål.

Ja, der kunne jo siges meget. Nu lyser lampen, men skolepolitikken er også et af de afgørende elementer, som skal med ind i billedet. Jeg mener, det er rigtigt, at vi må prøve at intensivere den indlæring af kunst og kunstforståelse, som finder sted i skolen, og at vi må lære de unge og børnene selv at engagere sig i kunstnerisk udfoldelse.

Om begrebet finkultur synes jeg nu, jeg vil sige, at det har nok sin historiske forklaring, når man i dag er begyndt at kalde noget for finkultur og noget andet måske for arbejderkultur. Jeg tror, den historiske forklaring må være, at der har været et historisk slip, hvor arbejderklassen stort set er blevet forladt og er blevet overhalet af andre befolkningsgrupper, der havde større og bedre adgang til at nyde teater- og musikkunst. Men man har vel mulighed for at indhente det. Jeg er i hvert fald enig med ministeren i, at man absolut ikke skal give op over for det, nogle betegner som finkultur; også den del mener jeg hører med i vores kulturliv.

Jeg ville have sagt noget om eliteidræt og også noget om stat og kommune, for det er jo også et problem, hvordan vi får formidlet nogle midler ud til kommunerne, således at de bruger disse penge til kultur og ikke til nedsættelse af grundskyld m. v.

(Kort bemærkning).

Arnfast (CD):

Jeg synes, jeg hørte den sidste ordfører tale om de angreb, som Aktiv Lytterkomité retter mod radioen, men jeg hørte ikke omtale af Socialistisk Lytterforenings repræsentanter, som oven i købet hr. Ole Henriksens eget parti har sat ind. Der er vel ingen, der som hr. Jørgen Knudsen har været i knibe i forbindelse med usaglige angreb på medarbejdere i Danmarks radio – jeg tror ikke engang den sag er rigtig afsluttet – men det glemte hr. Ole Henriksen at sige.